

Sygn. akt I C 741/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSO Ewa Gatz – Rubelowska

Protokolant; Beata Boińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2022 roku

sprawy z powództwa E. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 61.200 zł. (sześćdziesiąt jeden tysięcy dwieście) zł. odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot;

-16.200 zł. od dnia 24 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;

-45.000 zł. od dnia 22 października 2020 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 20.072 zł. (dwadzieścia tysięcy siedemdziesiąt dwa) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot;

-2.480 zł. od dnia 24 czerwca 2018 do dnia zapłaty;

-2.280 zł. od dnia 2 listopada 2019 r. do dnia zapłaty;

-15.312 zł od dnia 22 października 2020 r. do dnia zapłaty;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 720 zł. (siedemset dwadzieścia) tytułem comiesięcznej renty płatnej do 15-tego każdego miesiąca począwszy od dnia 1 sierpnia 2020 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat;

4. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

5. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.634 zł. (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery) tytułem zwrotu kosztów procesu;

6. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 8.276,27 zł. (osiem tysięcy dwieście siedemdziesiąt sześć 27/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Ewa Gatz-Rubelowska

Sygn. akt I C 741/20

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 29 lipca 2019 r. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. **powódka E. P.** po ostatecznym rozszerzeniu powództwa wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz:

- 1) kwoty 61.200,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wraz:
 - a. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi dla kwoty 16.200,00 zł od dnia 24 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;
 - b. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi dla kwoty 45.000,00 zł od 31 dnia od dnia doręczenia przez Sąd stronie pozwanej odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty;
- 2) kwoty 21.672,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty:
 - a) 2.480,00 zł od dnia 24 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;
 - b) 3.400,00 zł z odsetkami za opóźnienie liczonymi od 31 dnia od dnia doręczenia przez Sąd stronie pozwanej odpisu pozwu;
 - c) 15.792,00 zł od 31 dnia od dnia doręczenia przez Sąd stronie pozwanej odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty.
- 3) kwoty 720,00 zł tytułem comiesięcznej renty na podstawie art. 444 § 2 kc w związku ze zdarzeniem z dnia 23 marca 2018 r. począwszy od dnia 1 sierpnia 2020 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat.

Nadto powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podano, że w dniu 23 marca 2018 r. w Ż., kierujący samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) P. R. spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że nie udzielił pierwszeństwa pieszej znajdującej się w rejonie przejścia dla pieszych E. P.. Następnie wskazano, iż kierujący pojazdem najechał na powódkę przednią częścią pojazdu w następstwie czego doznała ona obrażeń ciała i rozstroju zdrowia. W dalszej części wskazano, iż pojazd marki F. (...) posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Powódka zaznaczyła, że na skutek przedmiotowego wypadku przeszła długotrwały proces leczenia i rehabilitacji. Doznała złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej, wieloodłamowego złamania rzepki lewej oraz złamania dwukostkowego podudzia prawego.

Powódka przez pół roku po wypadku leżała i nie była w stanie samodzielnie się poruszać, mięśnie kończyn dolnych znacznie osłabły, powódka zatraciła umiejętność samodzielnego przemieszczania się. Wskazano, iż konieczne było skierowanie powódki na oddział ortopedyczny w P. Centrum (...) w Ż. celem nauki chodzenia przy użyciu kul łokciowych oraz usprawnienia stawu kolanowego lewego i stawu skokowego prawego.

Powódka zaznaczyła, iż na skutek postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na jej rzecz 8.800 zł tytułem zadośćuczynienia, 303,75 zł tytułem kosztów leczenia oraz 300 zł tytułem kosztów dojazdu do placówek medycznych.

Zaznaczono, że przed wypadkiem powódka była osobą zdrową, aktywną, samodzielną, nie leczyła się przewlekłe, lubiła spędzać czas na pracach w ogrodzie. Doznane urazy są do dnia dzisiejszego źródłem długotrwałego bólu o silnym natężeniu. Podkreślono, iż strona powodowa wymaga pomocy przy robieniu zakupów, porządkach domowych i niektórych czynnościach życia codziennego. Powódka nie dysponuje środkami finansowymi pozwalającymi jej skorzystać z prywatnych porad fizjoterapeutów. Ponadto wskazano, że powódka odczuwa lęk przed innymi uczestnikami ruchu, czuje zagrożenie poruszając się w pobliżu samochodów, a także ciężko znosi podróże i sytuacje,

w których musi przejść w miejsca, gdzie znajdują się pojazdy. Kwota dochodzonego pozewem zadośćuczynienia uwzględnia kwotę wypłaconą przez pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego i nawiązkę.

W odpowiedzi na pozew **pozwany (...) S.A. z siedzibą w W.** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym w przypadku częściowego uwzględnienia powództwa o zasądzenie kosztów z zasądzonych roszczenia.

W pierwszej kolejności pozwany zakwestionował roszczenie powódki zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. W ocenie pozwanego roszczenie o przyznanie dodatkowych kwot zadośćuczynienia jest nieuzasadnione, a w zakresie kosztów opieki dodatkowo nieudowodnione. Pozwany wskazał, iż ustalając wysokość zadośćuczynienia wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, przede wszystkim charakter i rodzaj doznanych obrażeń, a także stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, długość i uciążliwość zastosowanego leczenia, wiek powódki oraz trwałość następstw doznanych urazów.

Zdaniem pozwanego stan zdrowia powódki nie wymagał sprawowania nad nią opieki osób trzecich w pełnym zakresie i przez okres dochodzony w pozwie. W ocenie strony pozwanej powódka nie udowodniła, iż znajdowała się w stanie uniemożliwiającym normalne funkcjonowanie, przez okres 184 dni. Wskazano, że powódka nie wykazała, że następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju ciała mają charakter trwały, a także, że w związku z wypadkiem doszło do zwiększenia się wydatków lub zmniejszenia dochodów (utrata zarobków) i ich związku przyczynowego ze zdarzeniem będącym źródłem szkody.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały stanowiska dotychczas zajęte w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 marca 2018 r. w Ż. P. R. nieumyślnie naruszając przepisy ruchu drogowego, poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności i nieustąpienie pierwszeństwa powódce, spowodował nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) najechał na przekraczającą jezdnię po przejściu dla pieszych powódkę w następstwie czego doznała ona obrażeń ciała w postaci złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej i złamania wieloodłamowego rzepki lewej oraz złamania dwukostkowego podudzia prawego.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Żninie z dnia 29 czerwca 2018 r. P. R. został uznany za winnego popełnienia niniejszego czynu.

dowody: dokumentacja medyczna (k. 19-21 akt); wyrok Sądu Rejonowego w Żninie II Wydział Karny z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt IIK 180/18 (k. 32-34 akt).

Pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

/okoliczność bezsporna/ a nadto **dowód** : zapytanie o pokrycie ubezpieczenia - Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny (k. 18 akt).

Zakres obrażeń poniesionych przez powódkę na skutek wypadku z dnia 23 marca 2018 r. to złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej powikłane wtórnym zwyrodnieniem stawu kolanowego zastąpionego endoprotezą powikłaną procesem septycznym, wieloodłamowe złamanie rzepki lewej oraz złamanie dwukostkowe podudzia prawego.

Z powodu złamania w obrębie nasady kości podudzia prawego leczonego operacyjnie, ograniczenia ruchomości stawu, niesprawności stawu i średniego stopnia ograniczenia funkcji stawu, trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 6%.

Z powodu uszkodzenia nasady bliższej kości piszczelowej lewej oraz rzepki uszkodzenia rozległego powierzchni stawowej powodujące znacznego stopnia niesprawność stawu kolanowego, ograniczenia ruchomości, trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 15%.

Z powodu toczącego się stanu zapalnego i przetoki trwały uszczerbek na zdrowiu powiększono o dalsze 10 %.

Obecny stan zdrowia powódki jest skutkiem wypadku. Rokowania co do stanu zdrowia powódki na przyszłość są niepewne. Możliwy jest wtórny postęp procesu zwyrodnionego oraz procesu septycznego w obrębie kolana. Dolegliwości bólowe w czasie pierwszych godzin po wypadku kształtowały się na poziomie 9-10, następnie podczas pobytu szpitalnego 5-8, i przez okres kolejnych 4 miesięcy kształtowały się na poziomie 6. Potem dolegliwości się zmniejszały do 3-4 punktów w dziesięciopunktowej skali i na takim poziomie kształtują się obecnie. Dolegliwości bólowe mogą w przyszłym okresie zwiększyć tempo. Podczas pobytu powódki w szpitalu pomoc personelu szpitalnego winna być uznana za wystarczającą. Stan zdrowia powódki uzasadnia konieczność zapewnienia opieki ze strony osób trzecich w związku z obrażeniami doznanymi w wypadku. Przez pierwsze 6 miesięcy prowadziła łózkowo-fotelowy tryb życia. Wymagała wówczas pomocy osób trzecich przy załatwianiu podstawowych czynności życiowych, takich jak przygotowywanie posiłków, mycie się, ubieranie. Powódka jest osobą niepełnosprawną. Nadal porusza się o dwóch kulach łokciowych. Obecnie wymaga pomocy w zakupach, porządkach domowych, zawieszeniu do lekarza.

dowód : opinia medyczna specjalisty chirurga ortopedy i ortopedy traumatologa (k. 97-103 akt), dokumentacja medyczna (k. 22-31, 81 akt).

Po wypadku i w chwili obecnej opiekę nad powódką sprawowała rodzina oraz sąsiedzi. W chwili obecnej powódka potrzebuje pomocy w sprzątaniu, robieniu zakupów czy dowiezieniu do lekarza.

dowód : zeznania świadka K. L. (k. 75-75v akt); zeznania świadka G. Z. (k. 75v akt), zeznania powódki (k. 83-84 akt).

W związku z doświadczeniem wypadku powódka przeżywała negatywne emocje strachu, niepokoju, zamartwiania się, bezradności oraz cierpienia fizycznego i psychicznego. Największe nasilenie się negatywnych przeżyć miało miejsce przez okres 1,5 roku po wypadku. Negatywne uczucia spowodowane były głównie doświadczeniem dolegliwości bólowych związanych z zabiegami operacyjnymi, pobytem w szpitalu oraz ograniczeniami ruchowymi. Skutki wypadku związane z ograniczeniami ruchowymi, cierpieniem fizycznym i psychicznym powodowały u powódki myśli rezygnacyjne. Dużą trudność sprawia powódce chodzenie po schodach oraz niektóre czynności samoobsługowe - ubieranie się, czynności higieniczne. Skutki wypadku były dla powódki trudnym przeżyciem, nie spowodowały jednak załamania linii życiowej ani utrwalonych zaburzeń zachowania. W miarę upływu czasu powódka zaadoptowała się do nowej trudnej sytuacji, wypracowała metody radzenia sobie w codziennych sytuacjach, pomimo istniejących ograniczeń. Nadal doświadcza zaburzeń snu, cierpienia fizycznego oraz ograniczeń ruchowych. Rokowania na przyszłość, co do stanu zdrowia psychicznego powódki są pomyślne. Jakość życia powódki trwale i nieodwracalnie uległa pogorszeniu.

dowód : opinia sądowno-psychologiczna (k. 194-197 akt).

W dniu 24 maja 2018 r. powódka wniosła o zapłatę kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz o zapłatę kwoty 1.000 zł tytułem ryczałtu na ponoszone przez poszkodowaną koszty leczenia i dojazdów do placówek medycznych.

W odpowiedzi na zgłoszenie pozwany zlecił do wypłaty kwotę 9.000 zł z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów (8.800 zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, 100 zł tytułem kosztów leczenia oraz 100 zł. tytułem kosztów przejazdów).

dowody : zgłoszenie szkody z dnia 24 maja 2018 r. (k. 35-37 akt); odpowiedź pozwanego z dnia 25 maja 2018 r. wraz z opinią kompleksową (k. 38-42 akt);

Powódka w dniu 23 kwietnia 2019 r. złożyła pozwanemu reklamację i wezwała pozwanego do zmiany stanowiska i dopłaty kwoty 31.200 zł.

W odpowiedzi na reklamację pozwany zlecił do wypłaty kwotę 308,09 zł oraz 95,66 zł z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów.

dowody : reklamacja z dnia 23 kwietnia 2019 r. (k. 43-44 akt); odpowiedź pozwanego z dnia 1 kwietnia 2019 r. oraz z dnia 25 kwietnia 2019 r. wraz z opiniami uzupełniającymi (k. 45-46, 51-54 akt).

Powyżej przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione wyżej dokumenty, a także na podstawie zeznań powódki, świadków oraz opinii biegłych sporządzonych w sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zebrane w sprawie, bowiem strony w żaden sposób nie kwestionowały ich wiarygodności i prawdziwości. Autentyczność zgromadzonych dokumentów nie budziła również wątpliwości Sądu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków K. L. oraz G. Z. na okoliczność skutków zdarzenia. Zeznania powołanych świadków odnośnie powyższych okoliczności wzajemnie ze sobą korespondowały, były logiczne jak również pozostawały w zgodności z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd podzielił zeznania powódki na okoliczność przebiegu i skutków zdarzenia. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań powódki w tym zakresie. Przedstawiła ona aktualny stan zdrowia oraz sytuację życiową, w jakiej się znalazła na skutek zdarzenia, a także rozmiar cierpień, jakich doświadczyła na skutek wypadku.

Mając na uwadze konieczność pozyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z dziedziny ortopedii oraz sądowego psychologa. Opinie zostały oparte na szerokim materiale dowodowym, w tym na dokumentacji medycznej powódki, przy czym opinie sporządzono zgodnie z zasadami fachowej wiedzy i doświadczenia zawodowego opiniujących. Wnioski powołanych opinii były przejrzyste, logiczne, gruntownie uzasadnione, jak również wzajemnie ze sobą korespondowały. Biegli w opiniach uzupełniających wyczerpująco ustosunkowali się do zarzutów pod adresem wydanych opinii. Wskazane wyżej względy przemawiają za wiarygodnością opinii sądowych wydanych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 473 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Poszkodowanemu, który doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia przysługuje na podstawie art. 445 § 1 kc zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, obejmujące rekompensatę za cierpienia fizyczne i psychiczne. Ustawodawca zaniechał wskazania w przepisie art. 445 § 1 kc kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i przez posłużenie się klauzulą generalną („suma odpowiednia”) pozostawił je uznaniu sądów. W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego, wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy i winno pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy i szkody niemajątkowej. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia podstawowe znaczenie ma stopień natężenia krzywdy, a więc cierpienia fizycznych i ujemnych doznań psychicznych. Decyduje więc rodzaj, charakter i długotrwałość cierpienia fizycznych doznanych przez poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, nieodwracalność (trwałość) następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, osłabienie), szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, utrata korzystania z rozrywek i inne czynniki podobnej

natury (zob. wyrok SN z dnia 18 grudnia 1975 roku, sygn. I CR 862/75, LEX nr 7781 oraz wyrok SN z dnia 09 listopada 2007 roku, sygn. akt V CSK 245/07, Biul. SN 2008/4/11). Krzywda, o której mówi art. 445 §1 kc, jest ujmowana jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Sam ustawodawca nie wprowadził obligatoryjności przyznawania zadośćuczynienia pozostawiając decyzję o jego przyznaniu każdorazowo sądowi orzekającemu, co oznacza, iż samo doznanie szkód opisanych wyżej nie przesądza jeszcze o zasadności żądania o zadośćuczynienie. Jednakże odmowa przyznania zadośćuczynienia nie może być przedmiotem dowolności, lecz winna mieć swoje oparcie w okolicznościach faktycznych danego przypadku i jego obiektywnej analizie sądu orzekającego (por. wyrok SN z 27.08.1969 r. I PR 224/69; OSNCP 1970 poz.111). Z odmową przyznania zadośćuczynienia poszkodowany winien liczyć się wtedy, gdy uszkodzenia ciała jakich doznał, nastąpiły w związku z jego nagannym zachowaniem, a doznane cierpienia fizyczne i krzywda są nieznaczne (wyrok SN z dnia 26.06.1969 r. I CR 165/69). Odmowy przyznania zadośćuczynienia nie uzasadniają natomiast ani dobra sytuacja majątkowa poszkodowanego, ani fakt, że krzywda w chwili wytoczenia powództwa przestała już istnieć.

Mając na uwadze dostrzegalną w orzecznictwie sądów tendencję do wzmożenia ochrony dóbr osobistych, za zasadę należy przyjąć, iż oddalenie żądania o zadośćuczynienie winno mieć miejsce w sporadycznych przypadkach, w których przyznanie zadośćuczynienia poszkodowanemu pozostawałoby w jaskrawej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i poczuciem sprawiedliwości.

W wyniku wypadku powódka doznała złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej, wieloodłamowego złamania rzepki lewej oraz złamania dwukostkowego podudzia prawego. W efekcie powyższego powódka bezpośrednio po wypadku w okresie tygodnia była hospitalizowana w (...) Sp. z o.o. Oddział (...) Urazowo-Ortopedycznej. Zastosowano leczenie operacyjne. Przez 6 miesięcy prowadziła łózkowo-fotelowy tryb życia. Wymagała pomocy w zwykłych czynnościach dnia codziennego jak przygotowanie posiłków, zakupy, mycie, sprzątanie czy dojazd do lekarza. Powódka doznała dolegliwości bólowych o skali początkowo 9-10, ból stopniowo się zmniejszał aż do 3-4 punktów w dziesięciostopniowej skali i taki jest odczuwany przez powódkę do chwili obecnej. Przed wypadkiem powódka nie skarżyła się na problemy ze zdrowiem, zaś obecnie jest osobą niepełnosprawną, wymagającą pomocy w robieniu zakupów, sprzątanii, dojazdach do lekarza. Powódka w dalszym ciągu porusza się jedynie o kulach. Faktyczny stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznała powódka w wyniku wypadku, został określony przez biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii na 6% z powodu złamania w obrębie nasady kości podudzia prawego leczonego operacyjnie, ograniczenia ruchomości stawu, niesprawności stawu i średniego stopnia ograniczenia funkcji stawu oraz na 15% z powodu uszkodzenia nasady bliższej kości piszczelowej lewej oraz rzepki uszkodzenia rozległego powierzchni stawowej powodujące znaczny stopnia niesprawność stawu kolanowego, ograniczenia ruchomości. Z powodu toczącego się stanu zapalnego i przetoki trwały uszczerbek na zdrowiu powiększono o dalsze 10 %.

Zgodzić się należy z poglądem utrwalonym w orzecznictwie, iż przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, posługiwanie się tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie i jego wysokości, znajduje jedynie orientacyjnie zastosowanie i nie wyczerpuje oceny (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 18.02.1998 r. I ACa 715/97; OSA 1999/2/7), ale nie sposób jest, w ocenie Sądu, pomijać stwierdzonego przez biegłego tak znacznego uszczerbku. Bezpośrednio po wypadku powódka odczuwała znaczny ból, co wynika z wiarygodnych zeznań powódki oraz świadków K. L. i G. Z., a także opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii i opinii sądu-psychologicznej. W pewnym zakresie ból ten uśmierzały przyjmowane leki przeciwbólowe.

Sąd zważył, że zadośćuczynienie z art. 445 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a co za tym idzie powinna być

utrzymana w rozsądnych granicach. Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia z tytułu krzywdy jakiej doznała wskutek wypadku z dnia 23 marca 2018 r. Sąd uwzględnił zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne oraz uszczerbek na zdrowiu jakiego doznała powódka. Bez wątplenia z osoby zdrowej i sprawnej, samodzielnej stała się osobą trwale ograniczoną w wykonywaniu wielu czynności życia codziennego.

W ocenie Sądu ustalone w sprawie okoliczności przemawiały za przyznaniem powódce kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego jako kwoty adekwatnej do krzywdy jakiej doznała powódka wskutek przedmiotowego zdarzenia. W niniejszej kwocie mieści się otrzymana już przez powódkę od pozwanego w ramach zadośćuczynienia kwota 8.800 zł, o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku zasądzając kwotę 61.200 zł.

W tym miejscu należy jeszcze zwrócić uwagę na kwestię nawiązki zasądzonej w wyroku karnym na rzecz powódki kwocie 5.000 zł. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela utrwalone stanowisko zarówno doktryny (komentarz do art. 47 kk pod red. Grześkowiak – Legalis; komentarz do art. 47 kk pod redakcją Zawłockiego – Legalis), jak i orzecznictwa (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 października 2013 r. w sprawie I ACa 573/13; Legalis nr 747136; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 kwietnia 2014 r. w sprawie I ACa 500/13; Legalis nr 895249), iż nie ma podstaw do obniżania wysokości należnego zadośćuczynienia o przyznaną w wyroku karnym nawiązkę, albowiem ten środek karny stanowi przede wszystkim instrument reakcji karnej, a ponadto jego funkcję kompensacyjną jest nie tylko zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, ale również naprawienie wyrządzonej przestępstwem szkody majątkowej w całości lub części.

Żądanie zwrotu kosztów opieki, co do zasady zasługiwało na uwzględnienie, jednakże w innej wysokości niż żądana. Na wstępie należy wskazać, że pozwany wskazywał roszczenie o zwrot kosztów leczenia za nieudowodnione.

Sąd stan faktyczny w tym zakresie oparł na opinii biegłego ortopedy, która co do zasady skutecznie nie została podważona przez pozwanego, a także na zeznaniach zawnioskowanych świadków oraz samej powódki.

Mając na uwadze wnioski opinii biegłych Sąd doszedł do przekonania, że podczas pobytu powódki w szpitalu, pomocy udzielał jej personel szpitala. Sąd za zasadne uznał zatem przyjęcie, że w okresie 2 miesięcy od zaistnienia wypadku powódka przez 53 dni (61 dni - 7 dni pobytu w szpitalu) wymagała opieki przez 3 godziny dziennie. W związku z powyższym za ten okres należy się odszkodowanie w wysokości 1.908 zł (53 dni x 3 godziny dziennie x 12 zł). Następnie za kolejne 4 miesiące, tj. 123 dni powódka wymagała opieki przez 2 godziny dziennie. W związku z powyższym za ten okres należy się odszkodowanie w wysokości 2.952 zł (123 dni x 2 godziny dziennie x 12 zł).

Sąd ustalił przy tym, że wskazana przez powódkę stawka za godzinę opieki w wysokości 12 zł nie może zostać uznana za wygórowaną, bowiem w 2018 r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło kwotę 2.100 zł brutto (13,70 zł brutto za godzinę pracy). Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że należna powódce kwota związana z kosztami opieki osób trzecich nad powódką za okres od 23 września 2018 r. do 12 lipca 2020 r., tj. 658 dni (-12 dni łącznych pobytów w szpitalu), przy przyjęciu 2 godzin opieki dziennie oraz najniższego godzinowego wynagrodzenia w kwocie 12 zł, winna otrzymać od pozwanego odszkodowanie kwocie 15.312 zł (638 dni x 2 godziny x 12 zł).

W ocenie Sądu żądanie zasądzenia renty skapitalizowanej z tytułu zwiększonych potrzeb jest zasadne. Podstawą prawną roszczenia powódki z tytułu zwiększenia się potrzeb stanowi art. 444 § 2 kc, a podstawę faktyczną zwiększenie się potrzeb powódki pozostające w związku z przedmiotowym wypadkiem. Pod pojęciem zwiększenia się potrzeb poszkodowanego należy rozumieć konieczność pokrycia kosztów utrzymania, powstałych wyłącznie w następstwie zdarzenia, które szkodę spowodowało. Do kosztów tych w pierwszej kolejności należy zaliczyć chociażby koszty związane z zapewnieniem stałej lub doraźnej opieki, zmiany warunków bytowych, korzystania z zabiegów rehabilitacyjnych, czy zmiany diety (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1976r., I CR 487/76, LEX nr 7854). Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008r., II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116).

W sytuacji, gdy ściśle udowodnienie wysokości kosztów związanych ze zwiększonymi potrzebami na przyszłość nie jest możliwe, dopuszczalne jest zastosowanie art. 322 k.p.c. i to także w odniesieniu do renty. Nie oznacza to jednak, że powódki nie obciąża ciężar dowodu w zakresie wykazania faktu szkody tj. konieczności ponoszenia dodatkowych kosztów leczenia i rehabilitacji oraz związku przyczynowo-skutkowego zwiększenia potrzeb w tym względzie ze zdarzeniem. Renta bowiem o jakiej mowa w art. 444 § 2 k.c. ma charakter odszkodowawczy.

Strona powodowa wskazała, że na skutek zdarzenia zmuszona jest korzystać z pomocy rodziny oraz sąsiadów przy czynnościach porządkowych, robieniu zakupów czy dojazdach do lekarza.

W ocenie Sądu w konsekwencji powódce potrzebna jej pomoc w wysokości 2 godzin dziennie a zatem w pełni zasadne okazało się roszczenie powódki o zapłatę renty w wysokości 720 zł miesięcznie (2hx 30 dni x 12 zł.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 445 § 1 k.c. w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 61.200 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 16.200 zł od dnia 24 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;
- 45.000 zł od dnia 22 października 2020 r. do dnia zapłaty

Uwzględniając treść przepisu art. 444 § 2 kc, Sąd zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w kwocie 20.072 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 2.480 zł od dnia 24 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;
- 2.280 zł od dnia 2 listopada 2019 r. do dnia zapłaty;
- 15.312 zł od dnia 22 października 2020 r. do dnia zapłaty

tytułem zwrotu kosztów opieki (pkt 2 wyroku).

Sąd na podstawie art. 444 § 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki rentę w wysokości 720 zł miesięcznie, płatną do 15-tego dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 1 sierpnia 2020 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia (pkt 3 wyroku).

Natomiast w pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił na podstawie art. 444 § 2 k.c. a contrario (pkt 4 wyroku).

W punkcie 5 wyroku Sąd na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.634 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, przy ustalaniu której Sąd wziął uwagę żądanie pozwu przed jego rozszerzeniem pismem z dnia 9 lipca 2020 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych Sąd oparł na treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 100 k.p.c. Stosownie do brzmienia pierwszego z tych przepisów kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Na koszty sądowe w sprawie złożyła się nieuiszczona przez powoda opłata od pozwu oraz koszty wynagrodzenia biegłych sporządzających opinie w sprawie tj. łącznie 8.276,27 zł. Mając na uwadze, że pozwani przegrali proces w 98 % w całości winni oni ponieść koszty sądowe. Mając na uwadze powyższe, na podstawie w/w przepisów, Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 8.276,27 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt 6 wyroku).

SSO Ewa Gatz-Rubelowska